

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

16 octombrie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție în componență:

Președinte – Timofti Vladimir,

Judecători - Toma Nadejda, Țurcan Anatolie, Cobzac Elena, Boico Victor

a judecat în ședință, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de către inculpatul Ilievici Valeri, prin care solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 31 ianuarie 2018, în cauza penală privindu-l pe

Ilievici Valeri XXX, născut la XXX, originar și domiciliat în mun. XXX, str. XXX.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

1. 17.04.2015 – 29.09.2017 (prima instanță);
2. 26.10.2017 – 31.01.2018 (instanța de apel);
3. 04.05.2018 – 16.10.2018 (instanța de recurs ordinar).

Asupra recursului în cauză, în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T :

1. Prin sentința Judecătorei Bălți (sediul Central) din 29 septembrie 2017, Ilievici Valeri a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 400 unități convenționale, ceea ce constituie 20 000 lei, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 1 an.

Acțiunea civilă înaintată de partea vătămată a fost admisă și s-a dispus încasarea din contul lui Ilievici Valeri în beneficiul lui Batâr Veaceslav a prejudiciului moral în sumă de 5000 lei și cheltuielilor de asistență juridică în sumă de 5000 lei.

1.1 Pentru a pronunța sentința, prima instanță a constatat că, la data de 27.01.2015 aproximativ la ora 14:27, fiind la volanul automobilului de model „Skoda Superb” cu numărul de înmatriculare CRG 459, efectuând manevra de deplasare cu spatele pe teritoriul parcerii centrului medicilor de familie nr. 5 mun. Bălți, amplasat în mun. Bălți, str. B. Glavan 4, încălcând grosolan art. 41 alin. (2) al Regulamentului Circulației Rutiere, care prevede că „ *conducătorul auto care intenționează să se deplaseze cu spatele poate să înceapă manevra numai după ce s-a asigurat că poate face fără a crea un pericol sau un obstacol pentru ceilalți participanți la trafic. În cazurile în care câmpul vizual în spate este limitat conducătorul trebuie să recurgă la*

ajutorul altei persoane, aflate în afara autovehiculului”, art. 45 alin. (1) care prevede că „conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ținând permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, c) starea tehnică a vehiculului și particularitățile încărcăturii; d) situația rutieră”, art. 45 alin. (2) al Regulamentului Circulației Rutiere care prevede că „în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța traficului”, din propria vină și neatenție, a trecut cu roata din spate de pe partea stângă a automobilului peste piciorul drept al pietonului Batîr Veaceslav, în rezultatul cărui fapt, conform raportului de expertiză medico-legală nr. 78 D din 03.03.2015 pietonul Batîr Veaceslav s-a ales cu leziuni corporale medii, sub formă de fractură închisă marginal la nivel de bază de bază a falangei unghiale a degetului 1 a piciorului drept.

Prima instanță a încadrat acțiunile inculpatului Ilievici Valeri în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, - cu indicii calificativi „*încălcarea regulilor de securitate a circulației de către persoana care conducea mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență o vătămare medie a integrității corporale*”.

2. Sentința primei instanțe a fost atacată cu apel de către Procurorul în procuratura mun. Bălți, Gagiu Leonid, prin care a solicitat casarea parțială a sentinței și anume în latura stabilirii pedepsei principale și complimentare, cu emiterea unei hotărâri prin care față de Ilievici Valeri să fie stabilită o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 200 unități convenționale, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport.

În argumentarea apelului, procurorul a invocat că:

- la momentul comiterii infracțiunii sancțiunea la art. 264 alin. (1) Cod penal, prevedea o pedeapsă sub formă de amendă în limitele de până la 300 unități convenționale, sancțiunea care a fost modificată prin Legea nr. 207 din 29.07.2016 în vigoare din 07.11.2016, mărindu-se limitele pînă la 650 unități convenționale, astfel prima instanță urma să aplice o pedeapsă în limitele de până la 300 unități convenționale;

- individualizarea pedepsei urma a fi făcută în limitele prevăzute de sancțiunea normei penale din Partea Specială a Codului penal în baza căreia a fost calificată fapta ca infracțiune.;

- la individualizarea pedepsei prima instanță urma să respecte toate cerințele prevăzute de lege penală ce asigură aplicarea față de inculpat a unei pedepse echitabile, legale și individualizate, neglijarea acestora servesc drept temei de casare a acesteia;

- art. 264 alin. (1) Cod penal, la data comiterii infracțiunii prevedea amendă în mărime de până la 300 unități convenționale sau muncă neremunerată în folosul comunității de la 180 la 240 ore, sau închisoare de până la 3 ani cu sau fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de până la 2 ani;

- pedeapsa complimentară a fost aplicată incorect deoarece din textul sancțiunii urmează că în cazul aplicării sancțiunii cu amendă nu se aplică pedeapsa complimentară, privarea fiind posibilă numai la aplicarea sancțiunii principale sub formă de închisoare;

- în latura aplicării pedepsei complimentare s-a pronunțat o hotărâre neîntemeiată și nemotivată.

2.1 Inculpatul Ilievici Valeri, care a solicitat casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie achitat.

În argumentarea apelului, inculpatul a invocat că:

- instanța ilegal a respins demersul apărării privind solicitarea de la partea vătămată a clișeului radiologic și dispunerea efectuării în baza acestuia a unei expertize medico-legale repetate;

- expertiza efectuată este un act efectuat evident defectuos cu încălcări grave a ordinii procesuale de dispunere a expertizei, precum și a procedurii de examinare medico-legale;

- partea vătămată nu a suferit careva fractură, clișeul radiologic fiind intenționat ascuns;

- în raportul de examinare medico-legală expertul medic-legist nu a indicat numărul și data clișeului radiologic, în baza căruia a fost constatat faptul fracturii, acesta nici nu a vizualizat acest clișeu;

- partea vătămată este conducătorul instituției medicale din care face parte medicul rangenolog care ar fi stabilit faptul fracturii, fiindu-i subaltern;

- din filmarea efectuată de către partea vătămată a momentului plecării automobilului inculpatului de la presupusul loc al accidentului, acesta nu manifesta nici un semn că ar suferi în acel moment șoc traumatic și dureri prin fractura unei falange de la degetul piciorului, cauzat prin trecerea peste acesta cu roata unui automobil;

- prima instanță formal a solicitat clișeul radiologic de la instituția medicală, necătând la faptul că, anterior apărătorul a prezentat răspuns de la respectiva instituție, care a comunicat ce ei nu păstrează clișeele radiologice după efectuarea investigației rentghen, ci îl remit pacientului spre păstrare;

-prima instanță pur formal a admis cererea de numire a expertizei medico-legale repetate, pentru ai nu fi imputată încălcarea dreptului la un proces echitabil și cunoscând de la bun început că această expertiză nu v-a fi efectuată fără prezentarea acestui clișeul radiologic;

- i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil și contradictoriu, drept fundamental garantat prin art. 6 al Convenției;

- instanța ilegal a aplicat o pedeapsă cu încălcarea gravă a principiului retroactivității legii penale mai blânde, instanța aplicându-i o pedeapsă de patru ori mai mare decât a solicitat procurorul;

- sancțiunea prevăzută de art. 264 alin. (1) Cod penal, a fost modificată prin agravare, prin Legea nr. 207 din 29.07.2016, în vigoare din 07.11.2016, fiind mărită de la 300 până la 650 unități convenționale, deasemenea prin Legea nr. 207 din 29.07.2016 a fost modificată și mărimea unității convenționale, adică prevederile art. 64 alin. (2) Cod penal, care a fost majorată de la 20 la 50 lei;

- prima instanță i-a stabilit ilegal pedeapsa în limitele sancțiunii mult mai aspre, adoptate anterior și care era în vigoare la momentul pronunțării sentinței.

3. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Bălți din 31 ianuarie 2018 apelul inculpatului a fost respins ca nefondat, iar apelul procurorului a fost admis, cu casarea parțială a sentinței în latura stabilirii pedepsei și pronunțarea unei noi hotărâri privind modul stabilit pentru primă instanță, prin care inculpatul Ilievici Valeri a fost recunoscut vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, fiindu-i stabilită o pedeapsă sub formă de amendă în mărime de 200 unități convenționale ceea ce constituie 4000 lei, fără privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, în rest sentința a fost menținută.

3.1. Pentru a decide astfel, instanța de apel a constatat că, prima instanță corect a concluzionat asupra vinovăției inculpatului Ilievici Valeri în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, fapt ce se confirmă prin totalitatea probelor administrate la caz și care coroborează între ele, fiind argumentate în sentință.

Instanța de apel a remarcat faptul că pedeapsa aplicată inculpatului, nu corespunde prevederilor legale, or, potrivit art. 8 Cod penal „caracterul infracțional al faptei și pedeapsa pentru aceasta se stabilesc de legea penală în vigoare la momentul săvârșirii faptei”.

Instanța de apel a menționat faptul că, art. 264 alin. (1) Cod penal, la momentul comiterii infracțiunii prevedea pedeapsa de amendă până la 300 unități convenționale, potrivit art. 64 alin. (2) Cod penal, unitatea convențională era de 20 lei, în prezent amenda fiind una de până la 650 unități convenționale, unitatea convențională potrivit art. 64 alin. (2) Cod penal, fiind de 50 lei.

Instanța de apel a ținut necesar de a specifica faptul că, la momentul săvârșirii infracțiunii cât și în prezent la aplicarea pedepsei de amendă în baza art. 264 alin. (1) Cod penal, nu se aplică pedeapsa complementară de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport, așa cum o asemenea pedeapsă nu a fost prevăzută de legislator.

Raportând învinuirea și vinovăția lui Ilievici Valeri de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (1) Cod penal, instanța de apel consideră incorect aplicată pedeapsa de prima instanță.

La aplicarea pedepsei instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 7, 75, 264 alin. (1) Cod penal, în redacția existentă la momentul comiterii infracțiunii, caracterul și gradul prejudiciabil al faptei, personalitatea inculpatului, comportamentul acestuia pe tot parcursul procesului penal, lipsa circumstanțelor atenuante și agravante,

consecințele infracțiunii pentru partea vătămată, nerecuperarea pagubei materiale și morale, atitudinea față de fapta comisă și scopurile pedepsei.

Instanța de apel a considerat întemeiată soluția primei instanțe referitoare la admiterea acțiunii civile înaintată de către partea vătămată.

Totodată instanța de apel a menționat faptul că de către prima instanță corect au fost respinse de mai multe ori demersul de numirea expertizei medico-legale suplimentare, or nu exista nici o îndoială în concluziile date anterior, iar partea apărării nu și-a motivat suficient necesitatea numirii unei expertize medico-legale suplimentare, repetate sau complexe, faptul că inculpatul Ilievici Valeri și apărătorul său nu au fost de acord cu conținutul concluziilor expertului, care l-au încredințat pe inculpat, nu a putut servi drept temei de a numi expertize noi.

4. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către inculpatul Ilievici Valeri, care indică temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6), Cod de procedură penală, solicită casarea deciziei instanței de apel, cu remiterea spre rejudecarea în instanța de apel în alt complet de judecată.

În argumentarea recursului, recurentul invocă că:

- instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel;
- instanța de apel a admis erori grave de fapt, erori de ordin procedural, care a afectat soluția instanței;
- în raportul de examinare medico-legală expertul medic-legist nu a indicat numărul și data clișeului radiologic, în baza căruia a fost constatat faptul fracturii, acesta nici nu a vizualizat acest clișeu;
- partea vătămată este conducătorul instituției medicale din care face parte medicul ragenolog care ar fi stabilit faptul fracturii, fiindu-i subaltern;
- din filmarea efectuată de către partea vătămată a momentului plecării automobilului inculpatului de la presupusul loc al accidentului, acesta nu manifesta nici un semn că ar suferi în acel moment șoc traumatic și dureri prin fractura unei falange de la degetul piciorului, cauzat prin trecerea peste acesta cu roata unui automobil;
- prima instanță formal a solicitat clișeul radiologic de la instituția medicală, necătând la faptul că, anterior apărătorul a prezentat răspuns de la respectiva instituție, care a comunicat ce ei nu păstrează clișeele radiologice după efectuarea investigației rentghen, ci îl remit pacientului spre păstrare;
- prima instanță pur formal a admis cererea de numire a expertizei medico-legale repetate, pentru ai nu fi imputată încălcarea dreptului la un proces echitabil și cunoscând de la bun început că această expertiză nu v-a fi efectuată fără prezentarea acestui clișeu radiologic, care se afla la partea vătămată Batâr Veceslav, iar instanța de judecată a refuzat să-l solicite de la el;
- i-a fost încălcat dreptul la un proces echitabil și contradictoriu, drept fundamental garantat prin art. 6 al Convenției;

- una din cerințele procesului echitabil, constă în acea că o instanță de judecată trebuie să judece o cauză penală în mod echitabil, cu asigurarea respectării principiului contradictorialității, care presupune egalitatea armelor în proces;

- instanța de apel nu și-a motivat suficient de clar din care considerente a respins argumentele din cererea de apel;

- decizia instanței de apel este una neîntemeiată și ilegală datorită gravelor erori admise ce servesc ca temei de contestare.

5. La recursul ordinar declarat, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință procurorul, care a pledat pentru inadmisibilitatea recursurilor, invocând faptul că instanța de apel just a constatat circumstanțele de drept și de fapt ale cauzei, a încadrat corect acțiunile inculpaților. Din conținutul recursului se constată că recurenții își motivează recursul exclusiv prin dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, însă motivele de reapreciere a materialului probatoriu nu se conțin în temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală.

La caz procurorul a mai menționat faptul că, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor apelanților iar motivarea soluției corespunde dispozitivului hotărârii contestate.

6. Judecând recursul declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis din următoarele considerente.

Potrivit art. 435 alin. (1) pct. 2), lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța este în drept de a admite recursul, casa total hotărârea atacată și dispune rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Conform art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel, sau cercetează suplimentar probele administrate de prima instanță, fiind în drept să dea o nouă apreciere probelor din dosar.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiuni de drept se referă cele ce țin de faptul: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Totodată, potrivit prevederilor art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, fiecare probă urmează să fie apreciată din punct de vedere al pertinentei, concludentei, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

În sensul celor expuse supra, Colegiul penal lărgit constată lipsa motivării clare, de către instanța de apel, a motivelor invocate în apel, reieșind din următoarele considerente.

Fiind investită cu o situație de fapt, instanța de apel, ca urmare a efectuării cercetării judecătorești, urmează să expună în hotărârea adoptată situația de fapt reținută pe baza probatoriului administrat și să formuleze niște concluzii temeinice, cu suport probator, privitor la vinovăția sau nevinovăția inculpatului de cele imputate prin rechizitoriu, pronunțându-se argumentat asupra tuturor motivelor invocate în apelul declarat.

În același context Colegiul penal lărgit, mai menționează și despre stipulările prevăzute de art. 100 alin. (4) Cod de procedură penală, conform cărora toate probele administrate în cauză trebuie să fie verificate sub toate aspectele, complet și obiectiv, iar ulterior, analizate în coroborarea lor din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității informației ce o conțin.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate supra, hotărârea instanței de apel urmează a fi desfășurată, cu trimiterea cauzei la rejudecare.

Potrivit textului recursului ordinar declarat se constată că recurentul invocă drept temei prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și anume, se referă la faptul că prin decizia instanței de apel nu s-a dat răspuns la toate argumentele specificate în cererea de apel a inculpatului.

Față de cele ce preced, în cauza deferită judecării, Colegiul penal lărgit constată că, contrar celor stipulate de legea procesual-penală, instanța de apel nu a exercitat în deplină măsură aceste atribuții legale reglementate exhaustiv de legislator.

Verificând argumentele expuse în textul recursului, în raport cu actele cauzei și probele administrate, Colegiul penal lărgit constată că judecând apelul, instanța de apel nu a examinat cauza sub toate aspectele, complet și obiectiv, adoptând o soluție motivată superficial, fără a se expune clar asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Prin urmare, contrar celor reținute de instanța de apel, Colegiul penal lărgit opinează că aceasta la adoptarea soluției nu a elucidat acele fapte importante pentru soluționarea justă și promptă a cauzei date, nu a pătruns în esența problemelor de fapt și de drept, acceptând niște concluzii de ordin general, statuate de prima instanță, cu privire la conținutul probelor administrate și cercetate în cadrul ședinței de judecată, fapt care a dus la pronunțarea unei concluzii premature și insuficient de motivate.

Subsidiar celor expuse supra, Colegiul penal lărgit explică că, o hotărâre motivată, în sensul jurisprudenței CtEDO, trebuie să conțină motivele de fapt și de drept

care au format convingerea instanței, precum și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților în raport cu analiza probatoriului administrat în cauză.

Motivarea hotărîrii judecătorești trebuie realizată într-o manieră clară și coerentă, întrucît, pe de o parte, este indispensabil necesară pentru controlul exercitat de jurisdicția ierarhic superioară, iar pe de altă parte, constituie, pentru părțile litigante, o garanție împotriva arbitrariului, furnizându-le dovada că cererile și mijloacele lor de apărare au fost riguros analizate. Totodată, urmează a se reține că motivarea unei hotărîri judecătorești este un proces de analiză și sinteză a actelor și lucrărilor dosarului, care nu presupune în mod necesar expunerea tuturor elementelor de amănunt, atîta timp cît sunt valorificate toate aspectele relevante din punct de vedere a probatoriului și sunt menționate componentele obligatorii ale motivării unei hotărîri penale.

La caz, se constată că instanța de apel nu a respins argumentat toate alegațiile inculpatului invocate în cererea sa de apel și nu a formulat o motivare corespunzătoare asupra chestiunilor care au importanță decisivă în cauză, prin ce a admis eroarea de drept prescrisă de pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală.

Deci, chestiunea asupra căreia instanțele ierarhic inferioare urmau să se expună prin argumente temeinice constă în aceea dacă fapta inculpatului întrunește elementele constitutive ale infracțiunii de încălcare a regulilor de securitate a circulației rutiere de către persoana care conduce mijlocul de transport, ce a cauzat din imprudență vătămare medie a integrității corporale sau a sănătății.

De altfel, pentru a formula un răspuns bine argumentat vizavi de cele expuse supra, urmează a se reține că infracțiunea prevăzută la alin. (1) art. 264 Cod penal este o infracțiune materială, care se consideră consumată din momentul producerii vătămării medii a integrității corporale sau a sănătății.

Din analiza materialelor cauzei s-a constatat că prin încheierea din 25.11.2016, de către prima instanță s-a dispus efectuarea expertizei medico-legale repetate la solicitarea inculpatului Ilievici Valeri, din conținutul încheierii nominalizate, urmează că spitalul mun. Bălți a fost obligat de către instanța de judecată să prezinte certificatul medical eliberat de punctul traumatologic a SM Bălți din 27.01.2015, certificatul medical eliberat de traumatolog la 03.02.2015, radiografia plantei drepte din 27.01.2015, din motiv că aceste acte nu au fost prezentate, actele solicitate fiind eliberate părții-vătămate Batâr Veaceslav din care considerent a fost imposibilă efectuarea expertizei repetate, (f.d. 231-234, 243, 250, vol. I), prin urmare atît prima instanță cît și instanța de apel nu au întreprins măsurile necesare în vederea executării încheierii prin care s-a dispus efectuarea expertizei medico-legale repetate, astfel actele solicitate și anume certificatul medical eliberat de punctul traumatologic a SM Bălți din 27.01.2015 în privința cet. Batâr V., semnat de medicul Lîsîi O., certificatul medical eliberat de traumatolog la 03.02.2015 în privința cet. Batâr V., semnat de medicul Lîsîi O., radiografia plantei drepte din 27.01.2015 în privința cet. Batâr V., semnat de medicul Briceag M., necesare pentru efectuarea expertizei medico-legale repetate de la partea-

vătămată Batîr Veceslav nu au fost solicitate, prin ce nu au fost elucidate toate circumstanțele importante pentru soluționarea justă a cauzei, totodată nu au fost înlăturate toate suspiciunile că părții-vătămate Batîr Veceslav nu i-au fost cauzate vătămări corporale medii.

Un alt motiv care a rămas fără argumentare în instanța de apel, este faptul dacă medicul rengenolog care ar fi stabilit faptul fracturii îi este sau nu subaltern părții-vătămate Batîr Veceslav.

Pentru aceste considerente, Colegiul penal lărgit constată că erorile procesuale admise de către instanța de apel cad sub incidența prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală și nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care reglementează procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe la modul convenit și în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în cererea de apel de către inculpat și circumstanțelor de fapt ale cauzei și să țină seama de cele invocate în prezenta decizie, să verifice și să aprecieze probele administrate, să le dea o apreciere corespunzătoare cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe în parte, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să înlătore omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

7. Conducându-se de prevederile art. 434, art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

D E C I D E :

Admite recursul ordinar declarat de către inculpatul Ilievici Valeri, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 31 ianuarie 2018, în cauza penală privindu-l pe **Ilievici Valeri XXX**, cu dispunerea rejudecării cauzei de către Curtea de Apel Bălți, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Decizia motivată pronunțată la **15 noiembrie 2018**.

Președinte

Timofti Vladimir

Judecători

Toma Nadejda

Țurcan Anatolie

Cobzac Elena

Boico Victor